

תקון ארבעים ותשעה

חיבור ביהמ"ק שלמעלה עם ביהמ"ק שלמטה

[וילכל תיך החזקה] - זה בית המקדש הגדול - זה בית המקדש שלמעלה, בזמן שיתחברו שניהם פאחד² על אותו זמן פתוב: שמחתי באמרים לי בית יהוה גלך (תהלים קכב,א). שבגלל שהוא [בית המקדש] העליון שנמצא שם, אפלו מלאכי עליון יהיו מתאספים ובאים אליו [לבית המקדש התחתון], ודאי.

דא בית המקדש שלמטה. ולכל המורא הגדול דא בית המקדש שלמעלה. בזמנא דיתחברון תרויהו פחד. בההוא זמנא פתיב (תהלים קכב א) שמחתי באמרים לי בית ה' גלך. דבגין ההוא עלאה דאשתכח תמן, אפלו אנון מלאכי עלאין יהון מתפנשין ואתין בה ודאי.

בא וראה, פתוב: עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים (שם שם,ב). הם - לא פתוב, אלא היו. אף על פי שישאל היו בגלות לא יצאו מאותם שערים עליונים קדושים, ואדרבא התחזקו בהם יותר³ כדי להתקן אחר כך תקון שלם, לפיכך [פתוב]: היו [עומדות]. ולעתיד לבוא [פתוב]: ירושלים הבנויה פער שחברה לה יחדו (שם שם, ג), בשני בתי מקדש,

תא חזי פתיב עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים. הם לא פתיב אלא היו. דישאל אף על גב דהוּו בגלותא, לא נפקו מאנון תרעין עלאין קדישין. ואדרבא בהו אתתקפו יתיר, לאתתקנא לבתר בתקונא שלים, בגין כך היו. ולזמנא דאתי ירושלים הבנויה פער שחברה לה יחדו בתרי בתי מקדשות

1. עי' רעיא מהימנא בשלח ח"ב, נט, ע"ב; משכני עליון הקדמה.

2. עי' משכני עליון, גנזי רמח"ל עמ' קנז, דבית העליון יתפשט וירד למטה, ואז יבנה סביבו (עי' המשיח) בית חומרי, ואז יהיה אחד בתוך השני, בחיבור שלם ונצחי.

3. עי' לעיל תי' מז.

4. עי' תענית ה, ע"א; זהר וישב קפג, ע"ב: "פקודא למבני ביתא כדון שרי ושבח לה יאמר ירושלים הבנויה כעיר שחבורה לה יחדיו. תנו עבד קב"ה ירושלים לתתא כגוונא דלעילא ודא מתתקנא דא לקבל דא"; תנחומא פקודי פ"א: "כעיר שחבורה לה יחדיו - כלומר כעיר שבנה יח". ותרגם ירושלמי: "דמתבניא ברקיע בקרתא לאתחברתא כחדא בארעא."

עליון ותחתון. לפיכך: ששם עלו שבטים (שם, שם,ד), אלו השבטים שלמטה. שבטי יה עדות לישראל (שם שם,ד) - אלו השבטים שלמעלה, וכל אלו המחנות הקדושים. כי שמה ישבו כסאות למשפט (שם, שם,ה) - אלה שני בתי המקדשות שאמרנו.

אבל כאן יש סוד, שכתוב: עד די כרסון רמיו (דניאל ז ט), ובארוהו: אחד לדין ואחד לצדקה (חגיגה יד,א). ואחד [ר' עקיבא] אמר: אחד לקדוש ברוך הוא ואחד לדוד (שם, שם,שם). והכל הוא אמת. ששני בתי מקדש כאחד יהיו, הפנימי לקדוש ברוך הוא - מרפכה לכל המדרגות העליונות והקשר שלהם. החיצוני - להוציא אור מהפנימי לבחון. ולמי [האור] יוצא? אלא לדוד (ת"ה תקון כג). וזה המלך שנוטל ראשון ומחלק [אחר כך] לכל העולם. אבל [מה שאמרו חז"ל על שני הכסאות שראה דניאל]: אחד לדין ואחד לצדקה, הענינים עומדים בפנימיות יותר. והם שנים [בתי מקדש] פנגד שנים [הקדוש ברוך הוא ודוד]. [אחד פנגד] לאה זה דין, דין קשה. ואחד לצדקה - זו רחל, דין רך. לפיכך: כסאות למשפט,

עלאה ותתאה (עי' תענית ה). בגין כך ששם עלו שבטים אליון שבטין דלתתא. שבטי יה עדות לישראל אליון שבטין דלעלא, וכלהו משרין קדישין. כי שמה ישבו כסאות למשפט אליון תרין בתי מקדשות דאמינא.

אבל הכא רזא דכתיב עד די כרסון רמיו (דניאל ז ט) ואוקמוה (חגיגה יד). חד לדין וחד לצדקה. וחד אמר חד לקדשא בריה הוא וחד לדוד. וכלא איהו קשוט. דתרין בתי מקדשות פחדא יהון, פנימאה לקדשא בריה הוא, רתיכא לכלהו דרגין עלאין וקשוףא דלהון. בראה לאפקא נהירו מלגו לבר. למאן נפיק. אלא לדוד. ודא מלכא דאיהו נטיל בקדמיתא ומפלג לכל עלמא. אבל חד לדין וחד לצדקה דמלין קימין לגו יתיר. ואנון תרין לקבל תרין. לאה דא דין, דינא קשיא. וחד לצדקה דא רחל דינא רפיא. בגין כך כסאות למשפט דא

5. עי' זהר ויחי ח"א, רל"א, ע"ב.

6. עי' תנחומא קדושים אות פ"א; ילקוט שמעוני דניאל פ"ז, ס' תרסד, ושם הכסאות הם לגדולי ישראל שיושבים ודנין עובדי אלילים; שם ס' תרסה כמו בחגיגה יד, ע"א.

7. עיי"ש.

8. עי' עץ חיים שער לח, ריש פ"ב, ח"ב, ס, ע"ד; אוצרות רמח"ל, עמ' קמב.

[בסאות] - אָחַד לְדִין וְאָחַד לְצַדִּיקָה.
 בְּסֹאוֹת לְבֵית דָּוִד (תְּהִלִּים שֵׁשׁ, שֵׁשׁ) -
 אָחַד לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָחַד לְדָוִד.
 מוֹשֶׁם וּלְהִלָּאָה שְׂאֵלוֹ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַיִם
 (שֵׁשׁ שֵׁשׁ). לְהִיּוֹת בְּשְׁלוֹם וּמְנוּחָה לְכָל,
 עַל יְדֵי שְׁנֵי מוֹשִׁיחִים שְׁפָתוֹב עֲלֵיהֶם:
 וְהָיוּ לְאַחֲדִים בְּיַדְךָ (יְחֻזְקָא לִזְיו).

חַד לְדִין וְחַד לְצַדִּיקָה. בְּסֹאוֹת לְבֵית דָּוִד
 חַד לְקָדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא וְחַד לְדָוִד. מִתְמַן
 וּלְהִלָּאָה שְׂאֵלוֹ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַיִם לְמַהְיֵי
 בְּשִׁלְמָה וְנִיחָא דְכָלֵּא בְּתַרִּין מוֹשִׁיחִין,
 דְּכַתִּיב בְּהוּ וְהָיוּ לְאַחֲדִים בְּיַדְךָ.